ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. dubna 2023 v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Nováka a soudců Mgr. Ing. Márie Petrovkové a JUDr. Dany Kancírové odvolání obžalované **M.M.**, narozené XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. prosince 2022, č. j. 90T 79/2021-4153 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje.**

Za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje tak, že

obžalovaná

M.M., narozená XXXXX, XXXXX, státní příslušnost XXXXX, na rodičovské dovolené, trvale bytem XXXXX, adresa pro doručování XXXXX

je vinna, že

dne 10. 9. 2020 v době kolem 17:00 hodin v XXXXX na ulici XXXXX, na silnici před rodinným domem č. 10, po předchozí slovní rozepři ohledně chování syna F. M., narozeného XXXXX, a jeho fyzickém napadení ze strany V.B.(řešeno samostatně pod č. j. KRPB – 179179/PŘ-2020-060211), fyzicky napadla V.B., narozenou XXXXX, tím způsobem, že ji oběma rukama odstrčila tak silně, že ztratila stabilitu a upadla na zem, a tímto svým jednáním poškozené V.B.způsobila zlomeninu okovce levé loketní kosti s posunem úlomků, zlomeninu horního konce levé stehenní kosti s odlomením malého chocholíku s posunem úlomku a oděrky na těle, tedy vážnou poruchu zdraví, kdy tato zranění si vyžádala hospitalizaci v nemocnici a bylo nutné operační řešení poranění lokte i horního konce stehenní kosti, s citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu 4-

5 měsíců, spočívajícím kromě bolestí v oblasti lokte a levé kyčle zejména v podstatném narušení hybnosti v levém lokti a v levé kyčli s omezením zátěže levé dolní končetiny a tím významné omezení v pohybu, ve změnách poloh, v chůzi, v podstatném omezení v oblékání, sebeobsluze, v osobní hygieně, přičemž poškozená byla ve většině životních úkonů dlouhodobě odkázána na dopomoc druhé osoby a při současném poranění horní i dolní končetiny byla pro poškozenou ztížena opora o berle či hole, byly ztíženy změny poloh a při kombinaci poranění dvou končetin se u poškozené podstatněji zkomplikovala možnost jejího pohybu a celková doba léčení bude trvat ¾ roku až rok.

tedy

- jinému úmyslně ublížila na zdraví a uvedeným činem způsobila těžkou újmu na zdraví
- na místě veřejnosti přístupném se dopustila výtržnosti tím, že napadla jiného.

Tím spáchala

- zločin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1, 3 trestního zákoníku
- přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 146 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

2 (dvou) roků.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalované výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

1 (jednoho) roku.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná **povinna nahradit** poškozené V.B., narozené XXXXX, škodu spočívající v bolestném ve výši **175.491 Kč** a škodu spočívající ve ztrátě na výdělku ve výši **55.000 Kč.**

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená V.B., narozená XXXXX, **odkazuje** se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná **povinna nahradit** poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX, škodu ve výši **98.445 Kč.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná M.M. uznána vinnou zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že

   dne 10. 9. 2020 v době kolem 17:00 hodin v XXXXX na ulici XXXXX, na silnici před rodinným domem č. 10, po předchozí slovní rozepři ohledně chování syna F. M., narozeného 2019, fyzicky napadla V.B., narozenou XXXXX, tím způsobem, že ji oběma rukama odstrčila tak silně, že ztratila stabilitu a upadla na zem, a tímto svým jednáním poškozené V.B.způsobila zlomeninu okovce levé loketní kosti s posunem úlomků, zlomeninu horního konce levé stehenní kosti s odlomením malého chocholíku s posunem úlomku a oděrky na těle, tedy vážnou poruchu zdraví, kdy tato zranění si vyžádala hospitalizaci v nemocnici a bylo nutné operační řešení poranění lokte i horního konce stehenní kosti, s citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu 4-5 měsíců, spočívajícím kromě bolestí v oblasti lokte a levé kyčle zejména v podstatném narušení hybnosti v levém lokti a v levé kyčli s omezením zátěže levé dolní končetiny a tím významné omezení v pohybu, ve změnách poloh, v chůzi, v podstatném omezení v oblékání, sebeobsluze, v osobní hygieně, přičemž poškozená byla ve většině životních úkonů dlouhodobě odkázána na dopomoc druhé osoby a při současném poranění horní i dolní končetiny byla pro poškozenou ztížena opora o berle či hole, byly ztíženy změny poloh a při kombinaci poranění dvou končetin se u poškozené podstatněji zkomplikovala možnost jejího pohybu a celková doba léčení bude trvat ¾ roku až rok.

2. Za tuto trestnou činnost byl obžalované uložen podle § 146 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, který byl obžalované podle § 81 odst. 1 a § 80 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit poškozené V.B. narozené XXXXX, škodu spočívající v bolestném ve výši 175 491 Kč a škodu spočívající ve ztrátě na výdělku ve výši 55 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená V.B., narozená XXXXX, odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank pojišťoven a stavebnictví IČ XXXXX, se sídlem Praha 4, Roškotova 1225/1, škodu ve výši 98 445 Kč.

3. Proti tomto rozsudku podala včas odvolání obžalovaná M.M., která směřovala své odvolání do výroku o vině. Své odvolání obžalovaná odůvodnila tím, že napadený rozsudek je již podruhé zcela opačným rozsudkem než rozsudek soudu prvého stupně, kterým byla dne 9. 9. 2021 obžalovaná obžaloby zproštěna. Tentokrát se nejedná o zcela totožný trestní spis a zcela identické důkazy, zcela identický obsah, neboť soud prvého stupně provedl významný důkaz rekonstrukci činu na místě samém. Obžalovaná vnímala tento důkaz a interpretuje si ho jako další potvrzení své neviny. Soud však tento důkaz vyhodnotil jinak, buď v neprospěch obžalované či neutrálně ve vztahu k prokázání viny a objasnění skutkového děje. Soud si v této situaci, která je vzorovým případem dvou protichůdných tvrzení a dvou více či méně realizovatelných scénářů, vždy vybral ty důkazy, které jsou v neprospěch obžalované. Důkazy a rozpory ve prospěch obžalované soud víceméně ignoruje či zlehčuje. Naopak důkazy ve prospěch scénáře poškozené jsou uváděny jako relevantní pro prokázání právně významných okamžiků (sebeobrana či útok), ačkoliv jsou časově zcela mimo, svědci nic neviděli a na místě nebyli. Soud si vypomohl v tomto třetím rozsudku z důkazní nouze tím, že výpověď svědka poškozené V.B.označil za věrohodný důkaz usvědčující obžalovanou. Soud tedy v „souboji tvrzení proti tvrzení“ šalamounsky vyřešil důkazní nouzi tím, že označil výpověď V.B.za věrohodný důkaz od svědka pod přísahou, zatímco scénář obžalované tuto váhu svědecké výpovědi mít nemůže, neboť obžalovaná může na svou obhajobu i lhát. To je naprosto absurdní postup a porušení práva na spravedlivý proces, kdy v trestním řízení při dvou sporných protichůdných scénářích je označen jeden scénář za věrohodnější jen proto, že ten, kdo je jej

přednáší má pozici svědka, zatímco ten, kdo přednáší druhý scénář, má roli obžalovaného. Soud tedy poskládal důkazy přesně tak, aby výsledkem byly skutkové závěry odpovídající scénáři poškozené. Jakékoliv jiné možné varianty soud odmítá a zlehčuje a důkazy či rozpory svědčící pro jiné scénáře děje nebere v potaz. Soud nepostupoval dle zásady in dubio pro reo a jeho skutkové závěry nemohou obstát. Z logiky věci pak obžalovaná nesouhlasí ani s právním hodnocením uvedeným v rozsudku. Soud prvého stupně u druhého rozsudku prolomil bariéru důkazní nouze a snažil se důkazy ve spise poskládat tak, aby usvědčily obžalovanou. Úplně prvý rozsudek v této věci správně uzavřel, že pokud nelze bezpečně vyvrátit důkazy scénáře obžalované, je nutno postupovat dle zásady in dubio pro reo a obžalovanou zprostit obžaloby. Obžalovaná upozornila na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Vassilios Stavropulos versus Řecko sp. zn. 35522/04, podle kterého musí být obžalovanému vina trestným činem bez rozumných pochybností prokázána. Pokud má obžalovaná svou verzi o průběhu děje, kterou nelze bezpečně vyvrátit důkazy, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalované (viz například I. ÚS 733/01 nebo III. ÚS 2024/08). Soud si v této situaci nepřijatelně vypomohl oproti rozsudku ze dne 25. 1. 2022 tak, že sdělil, že B.je svědek pod přísahou, a proto jí věří, zatímco obžalované nevěří. Dvě osoby, dvě účastníce incidentu, dva protichůdné scénáře. Výpověď B.je označena jako důkaz, který usvědčuje M.M. Lze se řečnicky ptát, kdyby se role obrátily a B.byla například souzena za výtržnictví, byla by odsouzena na základě výpovědi M. M., neboť v roli svědka by jí soud věřil více? Další řetěz důkazů nevyvrací ani jeden ze scénářů. Nikdo incident neviděl, nikdo tam nebyl, nikdo to nemůže potvrdit. Proto je zcela vadné tvrzení, že jakýchkoliv svědek podporuje jakýkoliv scénář. Další důkazy činí scénáře věrohodnými či nevěrohodnými, ale ani jeden důkaz není sto vyvrátit scénář druhý. Soud aplikoval velice vágní argumenty a důkazy v neprospěch obžalované a přiřadil je k usvědčujícímu důkazu svědecké výpovědi B., aby alespoň kosmeticky dospěl ke stavu, který předjímá rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva výše citované, tedy že musí scénář M. bez rozumných pochybností vyloučit. Dle názoru obžalované svědecké výpovědi poškozené B., svědkyně B. a svědka B., nelze považovat za důkazy dostatečně silné k vyloučení scénáře obžalované. B., je poškozená a v případě, že by se prokázalo, že napadla dítě na ulici a byla v konfliktu s matkou od dítěte, mělo by to mít pro ně závažné následky. Za situace, kdy na místě nikdo nebyl, nikdo incident neviděl, jde o jeden ze dvou protichůdných scénářů, které je třeba posuzovat rovnocenně, a ne podle toho, kdo jej říká. Svědek B. je manžel poškozené. Soud selektivně vyloučil svědectví o tom, že dítě neplakalo, a tudíž se incident nemohl stát, zatímco významný rozpor popisu děje, jak byl B. tlumočen manželkou, soud zcela ignoruje. Svědek B. pod přísahou vypověděl, že mu manželka sdělila, že jí obžalovaná udeřila zezadu, když se otočila (viz strana 15 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 9. 2021) – zcela jinak, než je skutkový stav v rozsudku či jak vypovídala poškozená. Výpověď B. je použita jen tam, kde je v neprospěch obžalované, a to v rozsahu, že si nevšimla, že dítě pláče – to je přitom naprosto vadná interpretace výpovědi B. Ta totiž nikdy neřekla, že „nic nezaznamenala“ (viz rozsudek strana 10). Svědkyně totiž u soudu sdělila že, „nevím, jak se v té době chovalo, to jediný jsem nevnímala“ (viz str. 18 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 9. 2021). O stavu dítěte neví vůbec nic, tento prostor výslovně nevnímala. Toto je nepřijatelné posunutí obsahu sdělení soudem, a to v neprospěch obžalované. Tu část výpovědi, kde B. vypovídá v rozporu se scénářem B. poloze poškozené soud ignoruje, a to přesto, že u rekonstrukce obvinila poškozená (profesí soudkyně) soudce Hanuše., že svědkyni u hlavního líčení, „doslova nutil“, aby zakreslila, kde ležela (viz protokol o rekonstrukci). Nalézací soud odsuzuje obžalovanou za čin, který se stal dle rozsudku tak, jak ho interpretuje poškozená B. Tento scénář v sobě nutně zahrnuje, že obžalovaná je agresivní osoba, co za přítomnosti svého dítěte napadne fyzicky cizí menší ženu na ulici ve chvíli, kdy stojí tři vedle sebe v jedné linii podél auta rameny k osobě, pak jí zavolá pomoc od sousedky, s dítětem se sebere a uteče a zavolá policii, aby si vytvořila alibi, že ona nic neprovedla. Své dítě v další snaze o alibi poškodí na zdraví škrábanci a jede sehrát fingované divadlo s dítětem na ambulanci. Lékařská zpráva jako zásadní důkaz obhajoby je zcela bagatelizována, protože to nic neprokazuje, neboť soud ve svém scénáři zjevně považuje za pravděpodobné, že si matka své dítě poškodila aktivně sama za účelem výroby alibi pro svou nevinu, jinak to

interpretovat nelze. Naopak soud vyloučil scénář konfliktní rodiny, která má dle svědků neustále s někým na ulici problémy a vyvolává konflikty kvůli přístupu na ulici, o čemž svědčí i názory svědka B. B. na straně 16 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 9. 2021, kde líčí, proč děcko, „na komunikaci nemělo absolutně co dělat" a co by si tam hrálo, nahoře má hřiště, ať si jde tam. Poškozená s tímto mindsetem, který v celku podrobně a upřímně popsal její manžel s vnitřním imperativem „tady nemá to děcko absolutně co dělat", šla děcko odehnat, dostala se s ním do fyzického kontaktu a matka při náznaku druhého opakovaného pohybu směrem k dítěti ženu odstrčila, což byla legitimní reakce, okolnost vylučující protiprávnost a nikoliv trestný čin. Úvahy soudu o tom, že nebylo třeba poškozenou odstrkovat, když se přiblíží směrem k dítěti, které už strhla z odrážedla, jsou v rozporu s pudem matky a ochranitele. Soud je příliš striktní v tom, že matka je přece velká dostatečně a stála jako kryt mezi dítětem a útočníkem, odstrčit tedy nebylo třeba a obžalovaná měla nechat poškozenou, aby se nahnula k dítěti blíže i na druhý pokus. Soud vůbec nezvažuje očekávání matky v obraně, co může čekat od ženy, která její dítě je schopná fyzicky napadnout a co může udělat podruhé, zda se prosmýkne, nebo jak bude reagovat. Naprosto legitimní očekávání je, že se jedná o útok na dítě a útočník se asi zbláznil, a opět jde po mém dítěti. Právní pozitivismus a poměřování vah bez pohybu nemohou tuto chování poškozené nijak omluvit. Nalézací soud již v prvém rozsudku velmi intenzivně opíral své závěry o znalecký posudek a vyjádření znalce MUDr. Svatavy Duchaňové Tento posudek však nijak v žádném bodě nemůže vyloučit jeden či druhý scénář. Velká část jejích závěrů je v rovině pravděpodobností a úvah, ale ne pevných závěrů. Soud si jimi přesto pomáhá, a to v zásadě vždy v neprospěch obžalované. Nikdo nepopírá, že poškozená spadla z důvodu, že došlo k fyzickému kontaktu s obžalovanou. Nikdo nepopírá a je nesporné, že poškozená následkem pádu utrpěla zranění. Znalkyně neví a nemůže vědět, jak se incident udál, zná jen víceméně nesporné následky. Její úvahy ohledně poškození syna jsou bagatelizace důkazu, a to v rovině čiré spekulace a úvahy o pravděpodobnosti. Vyloučit, že poškození rukou syna F. M. vznikla na základě útoku poškozené, však znalec neumí a nemůže, a proto nevyvrací děj popisovaný obžalobou. Žádný z bodů znaleckého posudku, ani výpovědi znalkyně, nevyvrací tvrzení obžalované, že syn byl napaden a ona při druhém přiblížení směrem k synovi odstrčila poškozenou. Zůstává v rovině domněnek a spekulací. Proto nelze vyvrátit obhajobu poškozené nijak. Diskuze na téma tahání se na ulici a kdo se kam posunul, jsou irelevantní ve vztahu k prokázání skutkového děje útoku, neboť i kdyby byla pravda o tahání se na ulici někde mezi, nic to nevypovídá o sledu děje při incidentu odstrčení. Ten jediný je právně relevantní proto, zda obžalovaná spáchala trestný čin či nikoliv. Soud si při třetím rozsudku v této věci pomohl k vyřešení důkazní nouze prostředky, které jsou v rozporu s právem na spravedlivý proces. Zejména pak tím, že arbitrárně sdělil, že B.jako svědkovi věří a tím útočníka usvědčuje. To je při existenci dvou protitvrzení zcela nepřijatelné. Soud dále selektivně hledal a interpretoval důkazy tak, aby byly v souladu se scénářem poškozené. U výslechu svědkyně B. soud vadně interpretoval, co řekla a co bylo ve prospěch obžalované nezohlednil. Svědkyně však hlavně neví o samém aktu odstrčení nic, neviděla ho. U manžela poškozené soud využil v neprospěch obžalované tu část, kde tvrdí, že dítě bylo v klidu, ale tu část, kde tvrdil, že manželka mu sdělila, že byla napadena po otočení dozadu, soud již ve prospěch obžalované neaplikoval. U znalkyně a znaleckého posudku soud přebírá ty závěry, které v režimu pravděpodobností zapadají do scénáře poškozené. Soud špatně vyhodnotil důkazní situaci, protože za daného stavu spisu dle obhajoby nelze jinak než obžalovanou zprostit viny. Není přijatelné, aby se důkazy slepovaly v takových úhlech a do takové kombinace, až jedna v neprospěch obžalované vyjde, zatímco scénáře a obhajoba obžalované jsou odmítány a bagatelizovány v jakémkoliv scénáři, který se ukazuje jako proveditelný. Z těchto důvodů obžalovaná požádala odvolací soud o zproštění obžaloby v celém rozsahu. V dnešním veřejném zasedání obžalovaná uvedla, že ji mrzí, co se stalo za zranění paní B., že je jí to líto. Obžalovaná uvedla, že chránila svého syna, protože je to povinnost matky chránit své dítě. Syn mohl spadnout na hlavu. Z pohledu obžalované to takto řešit nechtěla, obžalovaná nebyla tím agresorem, byla napadena ona.

4. Poškozená V.B. prostřednictvím zmocněnce podala vyjádření k odvolání obžalované, ve kterém uvedla, že souhlasí s napadeným rozsudkem, který považuje, za zcela správný. Oproti obžalované je poškozená toho názoru, že v daném případě se zejména po provedené rekonstrukci a jejím zhodnocením ze strany znalkyně MUDr. Svatavy Duchaňové, již nejednalo o situaci dvou protichůdných tvrzení, naopak byly oběma stranami uvedené scénáře děje náležitě zkoumány a porovnány. Poškozená zdůraznila, že nalézací soud v souladu s druhým usnesením odvolacího soudu provedl rekonstrukci na místě samém, a to za přítomnosti výše uvedené znalkyně, která se k dané části konfliktu předcházejícímu pádu poškozené na zem více než dostatečně podrobně vyjádřila. V souladu s druhým usnesením odvolacího soudu nalézací soud rovněž dodržel zásady formální logiky při hodnocení všech provedených důkazů, přičemž velmi podrobné zhodnocení všech těchto důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu je součástí důkladného odůvodnění obžalovanou napadeného rozsudku. Vzhledem k uvedenému tedy poškozená zcela nesouhlasí s tvrzením obžalované, že by si snad měl nalézací soud vybírat pouze důkazy v neprospěch obžalované a důkazy ve prospěch obžalované ignorovat, jakož i ani s tvrzením obžalované, že důkazy ve prospěch poškozené by neměly být relevantní. Poškozená upozornila, že není pravdou, že by nalézací soud řešil nějakou důkazní nouzi v daném případě tím, že označil výpověď poškozené za věrohodný důkaz pouze z toho důvodu, že se v jejím případě jednalo o svědka pod přísahou a že výpověď obžalované takovou váhu mít nemůže, protože obžalovaná by mohla na svou obhajobu, lhát, jak uvádí obžalovaná v článku I svého odvolání. Tato skutečnost není v rámci odůvodnění rozsudku nikde uvedena a s ohledem na rozsah, konkrétnost a podrobnost odůvodnění daného rozsudku z něj rozhodně nevyplývá. Věrohodnost osoby poškozené je v rámci daného odůvodnění náležitě vymezena, rozhodně nevyplývá pouze z jejího postavení jakožto poškozené. Výsledek, kdy nalézací soud zkoumá a hodnotí veškeré dostupné a provedené důkazy jednotlivě a v jejich souhrnu v souladu se zásadami formální logiky a zásadou volného hodnocení důkazů, načež dospěje k závěru o vině obžalované osoby a tento závěr současně náležitě odůvodní, tedy nemůže být a není výsledkem absurdním, ani porušením jakýchkoliv práv dané obžalované osoby. Nalézací soud v daném případě náležitě zvážil a vyhodnotil veškeré dostupné a provedené důkazy, jakož i provedl jejich odpovídající právní hodnocení, a to v situaci bez jakýchkoliv rozumných pochybností. Poškozená je toho názoru, že obžalované byla vina daným trestným činem bez rozumných pochybností prokázána a veškeré verze a tvrzení obžalované byly bezpečně a dostatečně, a tedy bez jakýchkoliv rozumných pochybností, vyvráceny. Poškozená rovněž kategoricky odmítá, že by se k dítěti obžalované jakýmkoliv způsobem nepatřičně přiblížila, či že by je jakýmkoliv způsobem fyzicky ohrozila. K uvedenému se poškozená stejným způsobem vyjadřovala v rámci celého předmětného trestního řízení. Tvrzená nutná obrana obžalované byla podložena pouze vlastním tvrzením obžalované. Lékařská zpráva ani fotografie syna obžalované k tomuto tvrzení ničeho neobjasňují. Stejně tak tomu ničeho dalšího neobjasnila ani soudem prvního stupně provedená rekonstrukce na místě samém, z této právě naopak vyplývala reálná nemožnost obžalovanou tvrzeného napadení dítěte. Vzhledem k zásadám ochrany společnosti a veřejného pořádku nelze vyvozovat jednání ve smyslu ustanovení § 29 trestního zákoníku pouze z tvrzení obžalované. Mimo uvedené se však soud prvního stupně v rámci odůvodnění rovněž vypořádal s případem, kdy by se skutečně něco takového, jak tvrdí obhajoba ohledně ohrožení syna obžalované, stalo. Ani v tomto případě by se o nutnou obranu jednat nemohlo, jelikož by i v takovém případě nešlo o obranu přiměřenou k tvrzenému ohrožení ve smyslu ustanovení § 29 věty druhé trestního zákoníku, a to mimo jiné vzhledem k výškovému a váhovému rozdílu mezi obžalovanou a poškozenou. Poškozená je toho názoru, že bylo v předmětném trestním řízení dostatečně prokázáno a odůvodněno, že syn obžalované v žádném ohrožení ze strany poškozené nebyl, a to zejména s ohledem na výsledky provedené rekonstrukce na místě samém, kdy sama obžalovaná označila, že dítě postavila směrem do kopce šikmo za sebe a tedy bylo celé kryté obžalovanou. Zejména, tedy s ohledem na uvedenou rekonstrukci a z ní vyplynulé závěry, byla obhajoba obžalované zcela jednoznačně vyvrácena. Podstatou předmětného případu zůstává nesporná skutečnost, že to byla právě obžalovaná, která svým jednáním způsobila poškozené těžkou újmu na zdraví. Obžalovaná

neprokázala jednání v nutné obraně, naproti tomu její tvrzení ohledně nutné obrany byla postupně vyvrácena. Dle poškozené nalézací soud správně vyhodnotil, že i kdyby ze strany poškozené k ohrožení dítěte obžalované hypotetický došlo, tak ani v takovém případě by vzhledem k dalším okolnostem nebylo možno pohlížet na jednání obžalované jako na jednání v nutné obraně. Poškozená je toho názoru, že soud prvního stupně postupoval v souladu se zásadami formální logiky a se zásadami volného hodnocení důkazů, že veškeré důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a správně je v této souvislosti také interpretoval, jakož i důkazy navzájem tvoří jednotný souvislý celek. Rozhodnutí soudu prvního stupně co do hodnocení důkazů navíc nelze napadat, a to zejména v případě, kdy soud prvního stupně se držel toho, co bylo uvedeno odvolacím soudem v rámci druhého usnesení odvolacího soudu a všechny uvedené požadavky na doplnění dokazování náležitě provedl. Užití rekonstrukce trestného činu na místě samém v trestním řízení je navíc vysoce nadstandardním důkazním prostředkem a jako takové by měla být v tomto případě provedené rekonstrukci a jejím výsledkům kladena náležitá váha. Na základě všeho zde uvedeného pak soud prvního stupně vyvodil odpovídající správné skutkové i právní závěry. Hodnocení důkazů je pak autonomním právem soudu prvního stupně, přičemž je na místě zdůraznit, že v tomto případě dosažené závěry soudu jsou logické a souladné s provedenými důkazy. Lze tak jednoznačně uzavřít, že provedené dokazování nemá žádné vady, přičemž ani nejsou žádné vady dokazování obžalovanou napadány. Z těchto důvodů poškozená navrhla, aby odvolání obžalované bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto pro jeho nedůvodnost. Ve svém vlastním vyjádření poškozená V.B. poté uvedla skutečnosti, které jsou již obsahem jejího vyjádření podaného jejím zmocněncem, či skutečnosti, které tato uvedla již při svém výslechu v této trestní věci.

5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Obžalovaná podala odvolání do výroku o vině, takže přezkumná činnost odvolacího soudu nebyla nikterak omezena.

6. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

7. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

8. Soud prvního stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, a to bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. řádu) to znamená, že závěr nalézacího soudu, že to byla právě obžalovaná, která strčila oběma rukama do poškozené, takže ztratila stabilitu, upadla na zem a takto poškozené V.B.způsobila uvedená zranění je správný. Tato skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná správná. Soud prvního stupně skutkové a právní závěry týkající se výroku o vině, přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S uplatněnými námitkami obžalované se soud prvního stupně již vypořádal ve svém rozhodnutí, a proto odvolací soud odkazuje na podrobnou a příléhavou argumentaci soudu prvního stupně obsaženou v odpovídajících částech napadeného rozsudku, ke některé neměl žádné výhrady, a naopak se s ním plně ztotožnil a pro stručnost na ně odkazuje.

9. Obžalovaná M.M. byla usvědčena svědeckou výpovědí poškozené V.B., závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a výpovědí soudní znalkyně MUDr. Svatavy Duchaňové a především výsledky provedené rekonstrukce na místě samém. Nad rámec argumentace soudu prvního stupně odvolací soud uvádí, že mezi poškozenou a jejím synem F. v okamžiku, kdy obžalovaná strčila do poškozené, stála obžalovaná, která je vyšší statnější vyšší

váhové kategorie, než je postavou drobná poškozená V.B., což bylo potvrzeno i rekonstrukcí na místě samém. Je zřejmé, že synovi obžalované nehrozil přímý útok poškozené, která se měla mírně předklonit a natáhnout ruku směrem k synovi obžalované, který se nacházel dle obžalované i poškozené u auta poškozené. Z těchto skutečností vyplývá, že nešlo o nutnou obranu a jednalo se o vypořádání obžalované s poškozenou v důsledku stažení syna obžalované poškozenou z odrážedla. Toto zjištění je podpořeno znaleckou výpovědí MUDr. Svatavy Duchaňové, která uvedla, že muselo jít o odžduchnutí silou, která vyrovnala pohyb poškozené dopředu a ještě způsobila ztrátu stability poškozené na druhou stranu. Je zřejmé, že obžalovaná se neomezila jen na odvrácení hrozícího útoku poškozené, že synovi obžalované nehrozilo bezprostřední nebezpečí ze strany poškozené, takže nemohlo jít o nutnou obranu dle ustanovení § 29 odst. 1 trestního zákoníku. V tomto směru odvolací soud potvrdil závěr o vině obžalované jako správný. Na straně druhé však je nutné přisvědčit obhajobě obžalované M.M. v tom směru, že poškozená V.B.stáhla jejího syna z odrážedla v době před jejich fyzickým konfliktem, neboť dle lékařské zprávy ze dne 10. 9. 2020 v 19:18 hodin měl syn obžalované na kůži mnohačetné škrábance na lokti (viz lékařská zpráva číslo listu 4757) a dle předložených fotografií pořízených bezprostředně před konfliktem je neměl. Z tohoto důvodu odvolací soud v souladu s ustanovením § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině, obžalovanou M.M. uznal vinnou jednáním uvedeným v napadeném rozsudku s tím, že k jednání obžalované došlo po předchozí slovní rozepři ohledně chování syna F. M. a jeho fyzickém napadení ze strany V.B.Skutečnost, že k fyzickému konfliktu mezi obžalovanou a poškozenou došlo po fyzickém napadení syna obžalované ze strany V.B., jak bylo obžalované původně kladeno za vinu, nalézací soud neměl ze svých skutkových zjištění vypustit, neboť skutečnost, že poškozená se dopustila uvedeného jednání vůči synovi obžalované, byla uvedenými důkazy objektivně prokázána. Jestliže za této situace dospěl soud prvního stupně k závěru, že jednání obžalované je jednáním, které po objektivní i subjektivní stránce zakládá skutkovou podstatu zločinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, pak takovýto postup nevzbuzuje pochybnosti, neboť je nezadatelným právem soudu prvního stupně hodnotit provedené důkazy a pokud při hodnocení důkazů dodrží logický postup a pochybnosti nemají oporu v provedeném dokazování, pak nemůže odvolací soud požadovat na soudu prvního stupně, aby změnil názor na posouzení viny. Pokud jde o prokázání úmyslu obžalované, zde soud odvolací plně odkazuje na odůvodnění soudu prvního stupně, se kterým se jednoznačně ztotožnil. Z těchto důvodů odvolací soud potvrdil výrok o vině jako správný, přičemž pochybení odvolací soud neshledal ani v právní kvalifikaci jednání obžalované.

10. Vzhledem k tomu, že odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu, bylo jeho povinností rovněž rozhodnout o uložení trestu obžalované za uvedené jednání. Při ukládání trestu obžalované odvolací soud postupoval v souladu s ustanoveními §§ 37-39 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Soud hodnotil osobu obžalované, její soudní minulost, její poměry, stupeň narušenosti, možnosti nápravy, okolnosti polehčující, jakož i okolnosti přitěžující. Rovněž odvolací soud přihlédl k okolnostem, za kterých došlo k jednání obžalované, jejíž syn utrpěl zranění v důsledku stažení poškozenou na zem z odrážela, že obžalovaná jednala v konfliktní situaci neadekvátně pudově jako matka. Obžalovaná byla ohrožena uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby od dvou do osmi let, odvolací soud této uložil trest na samé spodní hranici trestní sazby jako trest úhrnný v délce dvou roků, jehož výkon byl obžalované uložen v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na přiměřenou krátkou zkušební dobu jednoho roku. Tento trest u obžalované dle názoru odvolacího soudu splní svůj výchovný účel a je v souladu se zásadami generální a individuální prevence. Rovněž obžalované byla v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost nahradit poškozené V.B.škodu spočívající v bolestném ve výši 175 491 Kč a škodu spočívající ve ztrátě na výdělku ve výši 55 000 Kč, neboť pro přiznání nároku na náhradě škody poškozené V.B.byly splněny zákonné podmínky a toto rozhodnutí má oporu v provedeném dokazování. Podle § 229 odst. 2

trestního řádu pak byla poškozená V.B. odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť další dokazování o dalších nárocích poškozené by přesáhlo potřeby trestního řízení a podstatně by je protáhlo. Rovněž obžalované byla uložena povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank pojišťoven a stavebnictví škodu ve výši 98 445 Kč, tj. náklady, které tato poškozená vynaložila na léčbu a ošetření poškozené.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):
- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).
O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):
- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 20.04.2023

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu